

forkastedes, idet 15 (SF) stemte for, 58 (KF, V, FP, RV, CD, KRF og Hugo Holm (UP)) imod; 31 (S) stemte hverken for eller imod.

Den næste sag på dagsordenen var:

8) Tredje behandling af lovforslag nr. L 119:

Forslag til lov om udbygning af færgeterminalerne i Helsingør.

Af trafikministeren (Knud Østergaard).

(Fremsat 17/1 90. Første behandling 26/1 90. Betænkning 8/3 90. Anden behandling 31/3 90. Tillægsbetænkning 27/3 90).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget

vedtoges med 92 stemmer (S, KF, SF, V, RV, CD, KRF og Hugo Holm (UP)) mod 11 (FP).

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Lovforslaget vil nu blive tilstillet statsministeren.

Den sidste sag på dagsordenen var:

9) Forespørgsel nr. F 22:

Forespørgsel til arbejdsministeren:

»Hvad vil regeringen gøre for at fjerne blokadeterroreren?«

Af Glistrup (FP) m.fl.

(Forespørgslen anmeldt 6/3 90. Fremme af forespørgslen vedtaget 9/3 90).

Begrundelse

Glistrup (FP):

Berlinmuren er væltet, 16 millioner mennesker fra det østlige Tyskland kommer herefter til at opleve lykkevejen til velstand, velfærd og velvære, den vej, som man alene kan vandre, hvis man udfører en stor, effektiv nytteproduktion på uforstyrret vis. Gid vi vil nå det samme mål i Danmark.

Men for at Danmark kan nå det mål, skal vi vælte adskillige socialismure. En af disse socialismure er det, vi går til angreb på i dag. Det er denne nymodens form for blokadebølleterror, som har grebet om sig inden for de sidste 17 år, og som vi jo havde det seneste eksempel på i Roskilde i de 6 vinteruger i januar-februar måned, hvor man oplevede, at de samme professionelle folk i deres Mercedes'er, eller hvordan de nu kom frem, kørte derud hver evig eneste dag og simpelt hen spærrede for, at HT-busserne kunne køre ud om morgenen. Og så måtte der ulejliges 10, 20, 30 politibetjente fra den lokale politistation, der måtte tages fra andet nyttigt politiarbejde og rykke ud og få de pågældende flyttet. Og nogle hundrede tusinde mennesker kom formentlig for sent på arbejde. Og dette gentog sig så ganske og aldeles tålmodigt dagen efter og dagen efter og dagen efter og dagen efter igen.

Hvis dette blot havde været et isoleret tilfælde, havde der ikke været nogen grund for det danske Folketing til at ofre en forespørgselsdebat på det, men det er jo uægtelig en feber, der har grebet om sig. Ikke blot var dette den tredje eller fjerde puniske HT-blokadekrig, men vi har oplevet noget ganske og aldeles tilsvarende et væld af andre steder: på Benzinøen, ved Fragtmandshallen i Glostrup, på Berlingske Tidende, på La Cabana, på Mc Donalds, og sådan kan man blive ved og blive ved med at opregne det ene eksempel efter det andet på disse nymodens ballademagere, der ikke har noget som helst med den pågældende konflikt at gøre. Det er folk fra BUPL, det er skraldemænd og BZ'ere og andre, der synes, at der skal være sjov i gaden. Det har ét eneste formål – ikke noget, der har med noget fagligt at gøre, men som simpelt hen drejer sig om den ene ting: at man meget gerne vil bringe sig i fotogene situationer, så man kan komme med i aftenens TV-avis.

Alt det her, denne socialismur, må vi vælte. Men det går os desværre ikke så let som hr. Josua, der vandrede rundt om Jerikos mure og kunne vælte dem. Vi mangler basunerne. Men hvis bare vi kan få yderligere 75 stemmer i folketingsalen, kan vi nå et resultat og vælte den Jerikomur, som vi her taler om. Derfor venter Fremskridtspartiet meget spændt på, om regeringen, arbejdsministeren, der disponerer over 71 af de 75 stemmer, vi lige står og mangler, vil være med til, at vi virkelig gør noget effektivt

[Glistrup]

for at få dette samfundsonde fjernet. Vi er meget spændte på, i hvilket omfang arbejdsministeren har handlekraft. Hvad delen har vi nølet efter? – for at tale tordenskjoldsk.

Besvarelse

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg lyttede naturligvis med stor interesse til hr. Glistrups indlæg – som altid i øvrigt.

Man kunne næsten få den opfattelse ved at lytte til dette indlæg, at der på det nærmeste hersker bananrepublikagtige tilstande på det danske arbejdsmarked. Jeg vil gerne have lov til i al stilfærdighed at gøre opmærksom på, at det ikke er tilfældet. Hvis man sammenligner forholdene på det danske arbejdsmarked med forholdene i de fleste andre lande, som vi normalt sammenligner os med, vil man finde ud af, at det danske arbejdsmarked er præget af stor fordragelighed og af et godt samarbejde. Der er dygtige, veluddannede medarbejdere, som passer deres arbejde. I hvert fald sammenlignet med visse andre lande har vi få sygedage, og vi har bogstavelig talt efterhånden, sammenlignet med udlandet, næsten ingen strejker. Jeg synes, det hører med i beskrivelsen af det danske arbejdsmarked. Og jeg følte trang til at komme med disse indledende bemærkninger.

Baggrunden for forespørgslen er formentlig først og fremmest de begivenheder, der – til trods for det, jeg sagde i min indledning – for nylig fandt sted i forbindelse med HT-konflikten i Roskilde. Jeg forstår forespørgslen sådan, at det ønskes oplyst, dels hvad regeringen vil gøre ved overenskomststridige arbejdsnedlæggelser, blokader og lignende, og dels hvad regeringen vil gøre ved tvang, vold, hærværk osv., som en overenskomststridig blokade eventuelt kan medføre.

Svaret på det første spørgsmål er, at det er arbejdsgiveren og ikke regeringen, som skal gøre noget ved det. Arbejdsgiveren kan indbringe sagen for Arbejdsretten med påstand om bod; hvis arbejdet ikke genoptages, kan sagen indbringes på ny med påstand om skærpet bod. Organisationer, som ikke tilstrækkelig tydeligt tager afstand fra en overenskomststridig konflikt, kan ifalde organisationsansvar. Jeg minder om, at Trafikfunktionærernes Fagforening og SiD blev idømt en bod på henholdsvis 1 mio. kr. og 20 mio. kr. under HT-konflikten i 1984. Arbejdsgiveren kan også vælge at afskedige de personer, som nægter at genoptage arbejdet.

Det er regeringens opfattelse, at det særlige danske arbejdsretlige system, som det har udviklet sig og fungeret siden begyndelsen af dette århundrede, er det bedste middel imod overenskomststridige arbejdskonflikter, og det mener jeg for så vidt også at den allerseneste HT-konflikt har bekræftet.

Den anden del af spørgsmålet drejer sig om tvang, vold, hærværk osv., der kan opstå ved de fysiske blokader. Dette spørgsmål har været debatteret gentagne gange her i Tinget, senest den 20. februar 1990 under første behandling af lovforslag nr. L 182 om ændring af straffeloven. Den fungerende justitsminister redegjorde under debatten for de gældende regler, der jo åbner mulighed for at straffe personer, der foretager fysiske blokader. Det er ulovlig frihedsberøvelse efter straffelovens § 261, hvis blokaden forhindrer nogle mennesker i at forlade et bestemt område. Det er ulovlig tvang efter straffelovens § 260, hvis blokaden forhindrer nogle menneskers adgang til et sted, hvor de har lovligt ærinde, og det sker ved hjælp af vold eller trussel om vold, hærværk eller lignende.

De mindre grove tilfælde af fysisk blokade er ikke strafbare i henhold til straffeloven. Det er de tilfælde, hvor man forhindrer menneskers adgang til et sted uden at bruge vold eller trusler om vold, men hvor blokaden f.eks. sker ved, at nogle mennesker tager hinanden under armen og danner en massiv kæde. Til gengæld er disse tilfælde strafbare efter politivedtægten. Politiet har altså både ret til og pligt til at skride ind mod fysiske blokader.

Endelig må man ikke glemme, at hensigten med de arbejdsnedlæggelser og blokader, der her er tale om, er at tvinge uorganiserede eller alternativt organiserede kolleger væk fra arbejdspladsen, hvis de ikke melder sig ind i en bestemt fagforening. Det er nødvendigt at beskytte den enkeltes ret til personlig frihed og erhverv mod den slags uværdige metoder, som vi har set anvendt i Roskilde.

Som det vil være medlemmerne af Tinget bekendt, har regeringen derfor fremsat forslag om stramning af foreningsfrihedsloven, lovforslag nr. L 190. Det er ikke meningen, at dette forslag skal behandles her, så jeg vil henvise til den igangværende udvalgsbehandling.

Det samme gælder regeringens lovforslag nr. L 179 om bl.a. forbud mod tvangsbidrag til politiske partier via foreningskontingenter. Også

[Arbejdsministeren]

dette forslag skal modvirke misbrug af organisationsfriheden.

På det offentlige område vil enhver forskelsbehandling på grund af foreningsforhold kunne stride mod kravet om saglig og ligelig behandling af borgerne. Ulovlige beslutninger truffet af en kommunal myndighed kan efter kommunalbestyrelseslovens § 61 annulleres af tilsynsmyndigheden, og det vil i den aktuelle sammenhæng sige indenrigsministeren. Ingen, som har fulgt HT-konflikten i Roskilde, kan være i tvivl om, hvad regeringen mener om den sag.

Lad mig så slutte med at sige, at stadig flere mennesker tager afstand fra fagforeningernes forsøg på at tvinge folk til at blive medlemmer. Undersøgelser har vist, at ikke mindst de unge er modstandere. Det er mit indtryk, at forståelsen for, at fagforeningerne skal hverve medlemmer ved hjælp af guleroden frem for pilsken, har bredt sig langt ind i fagbevægelsens egne rækker. Hvad det angår, har konflikten i Roskilde haft en bivirkning, som der er grund til at glæde sig over.

Glistrup (FP):

Arbejdsministeren begyndte med at udtrykke sin tilfredshed over forholdene på det danske arbejdsmarked, men det, vi har en arbejdsminister til, er at beskæftige sig med de områder, hvor der er grund til utilfredshed. Hvis der virkelig var grund til at være tilfreds med det hele, kunne vi med det samme nedlægge arbejdsministerembedet. Det var måske udmærket, hvis vi kunne komme dertil.

Men så gik arbejdsministeren videre og sagde: Jamen vi har så mange fortrinlige ting til at klare dette specifikke problem. Vi kan indbringe det for Arbejdsretten – eller arbejdsgiveren kan – og så kan vi få en kendelse om bod, så kan vi få en ny kendelse om forhøjet bod, så kan vi eventuelt få organisationsansvar, så kan indenrigsministeren give nogle ordrer til Conny Diderichsen, og så kan vi i det hele taget gøre så meget.

Så var arbejdsministerens almindelige holdning, at det ikke var hans bord, for det, man også kunne, var, at man efterfølgende – som alle de andre ting – kunne gå hen og straffe efter nogle bestemmelser, som findes dels i borgerlig straffelov, dels i normalpolitivedtægten.

Det lyder så godt og dejligt alt sammen, hvis blot ikke livets brutale kendsgerninger viser, at det ikke er tilstrækkeligt, alt det, som arbejdsministeren opregnede at andre kunne gøre, og at det derfor er nødvendigt, at der gribes ind fra Folketingets side. Og dér tør det jo nok siges at arbejdsministeren indtager en ganske central position med hensyn til, hvordan folketingsflertallet kan manifestere sig i en sag som den foreliggende.

For problemet er jo hele denne romantik, som de 80 socialistmedlemmer i dette Folketing begynder at lægge til grund. De tænker tilbage på, hvordan samfundet var for 100 år siden, hvor sultens proletarslavehær måtte se sine børn ligge og dø derhjemme i klynger, fordi man ikke kunne skaffe mad. Så lavede man blokade imod den enkelte bagerforretning, og derved generede man bagermesteren og ikke nogen som helst andre. Derfor er blokade udtryk for den ægte sociale indignation, hvor man altså i virkeligheden rammer den uskyldige.

Men sådan er situationen jo ikke i det Danmark, der har udviklet sig siden januarbegivenhederne i Hadsund i 1973. Det Danmark, der har udviklet sig, er jo et helt andet; der er ikke nogen, der kæmper, fordi de absolut er i nød. Det er nogle, der gerne vil i TV-Avisen, det er nogle, som er med til at tage gidsler blandt de uskyldige, det er nogle, der er med til at ulejliges vores ordensmagt, som dag efter dag må rykke ud til præcis den samme opgave over for præcis de samme mennesker, det er noget med, at man begår vold, bruger partisansøm over for busserne, knalder ruderne i busserne, forsøger at hetze imod de befolkningsgrupper, der, fordi de er danske, ikke er beskyttede af straffelovens § 266 b, hvorfor man kan sætte store plakater op med deres navne og adresser og sige: Her har vi nogle ganske forfærdelige banditter. Det er den type mennesker, som vi har været ude for, ja sågar her uden for Folketinget i marts 1985, hvor vi havde en aktion af præcis det samme indhold.

Nu har vi set disse ting så umådelig mange år i træk, at vi ikke kan blive ved med at bruge disse sene, efterfølgende mildreaktioner, som arbejdsministeren skildrede, men må afpasse Folketingets holdning efter den problemstilling, der er opstået, efter problemerne, som de foreligger nu, og ikke som de forelå i 1843. Det må være således, at når politiet en, to, tre, fire

[Glistrup]

morgener har måttet fjerne de samme mennesker, skal man ikke affinde sig med, at de bare kan møde op igen den næste dag og den næste dag igen og den næste uge og den næste uge igen. Man må sikre sig, at det ikke kan ske.

Hvis vi tager HT-konflikten, der jo bare er ét eksempel blandt snese af eksempler, er det altså et spørgsmål om den væsentlige samfundsinteresse, der er i, at et 6-cifret antal mennesker eller i hvert fald et 5-cifret kan komme på arbejde til tiden, kan passe deres gøremål, at de ikke skal have ødelagt deres døgnets rytme. Og det kan kun ske på én eneste måde, nemlig ved, at man, så længe konflikten varer, frihedsberøver de pågældende, så de ikke kan komme ud og lave deres gentagne forbrydelser mod den store almenhed, som der her er tale om.

Derfor er det ganske klart, at når man ser, hvad der er problemet, må man også meget let kunne finde midlet imod det. Det er, at de bølleballedemagere, der her er tale om, simpelt hen bliver sat i spjældet, så længe der er risiko for, at der kan foregå en sådan blokade.

Så kan man diskutere, om man lovteknik skal placere denne internering af de pågældende i en særregel i justitsministerens retsplejlovs varetægtsfængslingskapitel eller man lovteknik kan gøre det i arbejdsmarkedslovgivningen eller i en indenrigsministeriel lovgivning, eller hvad man skal gøre.

Det, der bare må være det centrale, er, at før de lune sommermorgener og sommeraftener indtræder, som jo erfaringsmæssigt virker særlig tiltrækkende på dem, der laver disse aktioner, har vi her i dette Folketing fået gennemført en sikkerhed for, at man får sat de pågældende under frihedsberøvelse.

Selvfølgelig er det da ubehageligt for sådan nogle mennesker at blive frihedsberøvet, men når de morgen efter morgen udsætter sig for at blive fjernet af politiet, er de jo uægtelig behørigt advaret om, at det er noget, de må holde op med, at samfundet ikke vil affinde sig med et sådant griseri i forhold til så væsentlige samfundsinteresser, som står på spil, bare fordi de pågældende, hvad enten de er voldsmænd eller bare vil have sjov i gaden – det er de to muligheder, der er for disse blokadevagter – kører løs i den samme skure.

Vi må foretage en interesseafvejning efter 1990'ernes forhold og lovgive hurtigt og beslutsomt overensstemmende med denne holdning.

Det er den eneste medicin til at helbrede den grasserende sygdom, og selv om det ikke er en medicin, som man brugte for 100 år siden, må man altså bare, når der kommer nye sygdomme til landet, ordinere ny medicin.

Nu har samfundet og dets borgere været til grin længe nok i disse 17 år og fået alle disse gener. Nu må retshåndhævelsen sejre. Derfor skal jeg på forespørgernes vegne tillade mig at fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden.

»Folketinget pålægger regeringen inden en måned at fremsætte lovforslag, så deltagere i fysiske blokader kan underkastes varetægtsfængsling.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 30).

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandling.

Hans Jørgen Jensen (S):

Hr. Glistrup har jo spurgt arbejdsministeren, hvad regeringen vil gøre for at fjerne det, hr. Glistrup kalder for blokadeterroren.

Af hr. Glistrups indlæg har jeg forstået, at det, han ønsker at vide, er, hvad regeringen vil gøre for at forhindre, at der anvendes fysiske blokader af arbejdspladser som led i arbejdskampe.

Jeg mener, at før det spørgsmål eventuelt kan besvares, må man tage stilling til et andet, nemlig om der er behov for, at regeringen foretager noget for at forhindre, at der anvendes fysiske blokader af arbejdspladser som led i arbejdskampe.

I Socialdemokratiet har vi den opfattelse, at der ikke er grund til dette fra regeringens side. Når vi ikke mener, at der er behov herfor, er det ikke et udtryk for, at Socialdemokratiet støtter eller på nogen måde accepterer anvendelse af fysiske blokader som kampmiddel i arbejdskampe.

Den 15. oktober 1975 besvarede daværende statsminister Anker Jørgensen i Folketingets spørgetid et spørgsmål fra den nuværende statsminister, hr. Poul Schlüter. Jeg tillader mig at citere fra Folketingstidende 1975-76, sp. 310, hvor hr. Anker Jørgensen sagde:

[Hans Jørgen Jensen]

»... der skal ikke herske nogen tvivl om, at regeringen har den principielle opfattelse, at folk – absolut og naturligtvis – skal have mulighed for at færdes frit til og fra de steder, hvor de altså også har lovligt ærinde. Det gælder altså også til en arbejdsplads, over for hvilken der er etableret blokade.«

Det, der i 1975 var den socialdemokratiske regerings holdning, er stadig væk Socialdemokratiets holdning.

Når vi ikke mener, at der nu er behov for, at regeringen foretager noget, er det, fordi vi mener, at der allerede i gældende ret er tilstrækkelige reaktionsmuligheder over for fysiske blokader og tilstrækkelige sanktionsmuligheder over for dem, der står bag eller deltager i fysiske blokader.

Med hensyn til de direkte reaktionsmuligheder viste den for nylig overståede HT-konflikt i Roskilde – det var ikke chaufførerne, der var blokadevagter – at når arbejdsgiveren anmodede derom, magtede politiet på helt udramatisk vis at bryde den fysiske blokade. Mere effektive reaktionsmuligheder kan man vel ikke forestille sig.

Når man kigger på de forskellige sanktionsmuligheder, der er på arbejdsmarkedet, skal jeg nævne, at deltagere i fysiske blokader efter det nuværende system kan straffes efter normalpolitivedtægtens § 3. Og hvis blokaden finder sted mod en overenskomstdækket virksomhed, kan såvel den organisation, der måske står bag blokaden, som de af organisationens medlemmer, der deltager i blokaden, pålægges bod. Og hvis man er uden for det område, hvor der efter de kollektive arbejdsretlige regler kan pålægges bod, kan den blokerede virksomhed civilretligt rejse erstatningskrav.

Når vi i Socialdemokratiet mener, at de nugældende regler er tilstrækkelige, er det ikke mindst ud fra den konstatering, at antallet og omfanget af fysiske blokader, der er forekommet inden for de seneste år, er meget begrænset og ikke – som hr. Glistrup fremsætter bemærkninger om det – noget, der er forekommet både i tide og i utide.

Situationen er den, at den danske fagbevægelse heldigvis – jeg vil gerne sætte en strek under heldigvis – er så stærk, at den kan føre og vinde arbejdskampe med lovlige midler. At vi finder en skærpet lovgivning unødvendig, skyldes ikke mindst, at de blokader, der er fore-

kommet, er blevet gennemført, brudt og afviklet på en relativt fredelig måde.

Med de provokationer, som arbejdstagerne indimellem udsættes for på arbejdspladserne, kan ulovligheder ikke helt undgås, og vi tror ikke, at man ved at indføre skærpede sanktioner kan begrænse anvendelsen af de ulovlige blokader.

I 1976 behandlede Folketinget et forslag til folketingsbeslutning, hvorefter Folketinget skulle opfordre regeringen til at udarbejde forslag om, at deltagere i fysiske blokader skulle kunne straffes efter straffeloven.

I udvalgsbetænkningen af 26. maj 1976 udtalte hr. Glistrups parti – jeg citerer fra Folketingstidende 1975-76, tillæg B sp. 2049:

»Såfremt Folketinget ikke nu griber ind, vil der være en stor risiko for, at de ulovlige blokader vil udvikle sig til voldelige konfrontationer, idet vi må forvente, at befolkningen ikke fortsat vil finde sig i grove lovovertrædelser fra nogle få provokatører, der stiller sig over loven.«

Det var det, hr. Glistrup sagde dengang. Aleanes Fremskridtspartiet stemte for at kriminalisere fysiske blokader i straffeloven. De 14 år, der er gået, har tydeligt vist, at Fremskridtspartiet dengang totalt fejlvurderede situationen og behovet for yderligere sanktioner mod deltagelse i fysiske blokader. Men på baggrund af hr. Glistrups forespørgsel i dag må vi konstatere, at Fremskridtspartiets ideologiske holdninger ikke lader sig påvirke af faktiske og praktiske erfaringer.

For Socialdemokratiet derimod har disse 14 års erfaringer styrket os i troen på, at der ikke er behov for yderligere lovgivning på området.

Så skal jeg slutte af med at sige til hr. Glistrup, som jo ellers er frihedskæmper på så mange områder, at der er skabt et samfund i Danmark, fordi fagbevægelsen har kæmpet en række kampe. Vi ved lige så godt som hr. Glistrup – vi, der repræsenterer arbejderbevægelsen – at den udvikling, der er sket, har skabt nogle andre situationer for menneskene her i samfundet. Men at tolke det på den måde, som hr. Glistrup gør det, synes jeg næsten er lidt uforskammet, når man tænker på, at det danske arbejdsmarked er et af de fredeligste i denne verden. Det skulle hr. Glistrup tænke på og ikke fremsætte den slags udtalelser, som vi så i 1976, og som denne dagsorden jo egentlig er en gentagelse af.

[Hans Jørgen Jensen]

Vi afviser den dagsorden, hr. Glistrup har foreslået. Den er ganske unødvendig.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Jeg takker den socialdemokratiske ordfører, fordi han korrekt citerede os – Staunings rette arvtagere – for, hvad vi så profetisk sagde den 26. maj 1976, og som jo til fulde har vist sig at holde stik, hvad vi kan se ved, at det ikke er blevet bedre, men tværtimod er blevet værre og værre med de sløve sanktioner, der anvendes.

Derimod kan jeg ikke takke hr. Hans Jørgen Jensen for at citere mig korrekt, når han siger, at vi hævder, at der er blokader både i tide og i utide. Vi siger kun, at der er blokader i utide.

Når hr. Hans Jørgen Jensen fremhæver, at man jo ikke kan forestille sig mere effektive forholdsregler end det, Roskilde Politi udøvede, ved at fjerne de folk, så vil jeg ikke mene, at det var særlig effektive forholdsregler. Sisyfos tog, da han rullede stenen op ad bjerget, og hvor han – bevares – kom op ad bjerget hele tiden, men stenen rullede ned igen.

Det, at de samme mennesker var på samme plads den næste morgen, og at man så skulle til at ulejligge en stor politistyrke med på ny at rykke ud mod de samme mennesker, mens de folk, der skulle på arbejde, med børn i daginstitution, eller hvad de nu ellers havde af gøremål, igen måtte stå ude på januar- og februarvejene rundt omkring i Roskilledistriktet og ikke kunne komme med deres bus i en time eller to, kalder jeg ikke for effektive forholdsregler.

Når hr. Hans Jørgen Jensen hævder, at han ikke kan forestille sig mere effektive forholdsregler, vil jeg bede ham læse den dagsorden, der blev omdelt, mens han holdt sin tale, for dér vil han se den virkelig effektive forholdsregel, som ikke krænker noget uskyldigt menneske, men som er effektiv.

Pia Christmas-Møller (KF):

Denne forespørgsel er jo, som det tydeligt er fremgået af hr. Glistrups bemærkninger indtil nu, rejst på baggrund af den seneste HT-konflikt i Roskilde. Det var en konflikt, som efter Det Konservative Folkepartis opfattelse byggede på en helt uacceptabel form for intolerance og manglende forståelse for selve kernen såvel i et demokrati som i et retssamfund. Vi har overhovedet ingen sympati for den type konflikter.

Den grundlæggende frihedsrettighed, som giver den enkelte ret til at organisere sig og dermed også ret til ikke at organisere sig, skal sikres ikke kun juridisk, men også i praksis. Jeg tror faktisk, det er skæbnens ironi, at HT-konflikten i Roskilde, der i den grad savnede folkelig opbakning, har gavnet den videre proces.

Som alle ved, har vi et konkret lovforslag om en stramning af reglerne i foreningsfrihedsloven til behandling i Arbejdsmarkedsudvalget. Da debatten om foreningsfrihed hører hjemme i den forbindelse, vil jeg ikke gå nærmere ind på spørgsmålet her.

Når det drejer sig om fysiske blokader, er der tale om forhold, der er ulovlige og dermed strafbare. Afhængigt af, om der benyttes vold eller trusler om vold, er fysiske blokader ulovlige og strafbare enten efter straffeloven eller efter politivedtægten.

Det vil med andre ord sige, at fysiske blokader er en politimæssig sag. Politiet har både ret og pligt til at bryde blokader, der hindrer lovlydige borgeres passage til eller fra et sted. Det er det meget vigtigt at fastslå.

Da regelsættet om fysiske blokader hører hjemme under Justitsministeriet og dermed er justitsministerens område, er det en smule besynderligt, at forespørgslen er stillet til arbejdsministeren.

I Retsudvalget har man jo et forslag vedrørende stramning af straffebestemmelserne til behandling. Det er ganske vist ikke et forslag, Fremskridtspartiet har fremsat, men derimod CD.

Vi synes i Det Konservative Folkeparti, at det er fornuftigt med et graderet sanktionssystem, hvorefter de grove tilfælde kan straffes med fængsel, mens de mindre grove og mere fredelige straffes med bøder. Heri ligger et incitament til at undgå en unødigt optrapning af konflikterne med vold og hærværk til følge.

Fysiske blokader er altså aldeles uacceptable for Det Konservative Folkeparti, og de er altså også på nuværende tidspunkt ulovlige. Det er en politimæssig opgave at sikre loven overholdt.

For så vidt angår den foreslåede dagsorden vil jeg gerne fastslå, at den i bedste fald er overflødig, eftersom der i dag efter retsplejeloven er mulighed for at varetægtsfængsle i særlig grove tilfælde.

[Pia Christmas-Møller]

Man kan fornemme, at der i ordet »kan« i dagsordenen ligger et skjult »skal«, forstået på den måde, at hr. Glistrup og Fremskridtspartiet synes, at enhver, der på nogen måde har noget som helst at gøre med en fysisk blokade, nu skal til at fylde op i vore fængsler. Det er en meget, meget stram indstilling, som vi ikke kan støtte. Vi kan ikke støtte den optrapning. Vi mener ikke, der er behov for den, og vi må afvise dagsordensforslaget.

Da CD's ordfører, hr. Arne Melchior, er optaget af et møde i Trafikudvalget, har jeg også talt på CD's vegne.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Den sympatiske grundholdning, som ordføreren for De Konservative og Centrum-Demokraterne gav til kende her i salen, blev unægtelig skæmmet af, at man uden videre trøstede sig med: Jamen der er jo en straf, og det er jo en sag for politiet. Jamen det har vist sig, at den straf-
føjhemmel, der er, ikke er tilstrækkelig, og at politiets reaktionsmuligheder ikke er tilstrækkelige, og det er derfor, vi må se at finde frem til noget andet.

Så siger fru Pia Christmas-Møller, at hun ikke vil være med til at optrappe tingene. Jamen det gør man jo netop ikke. Når de pågældende er sat ind til afkøling ved varetægtsfængsling, så optrapper man det netop ikke, men derimod, når de kan rende frit rundt på vejene og ødelægge busser og chikanere buschauffører osv., så optrapper man det.

Fru Pia Christmas-Møller siger, at der er hjemmel til at varetægtsfængsle, og det er da også rigtigt, men den hjemmel er bare for begrænset til de erfaringer, vi nu har set, for der er jo rent faktisk ikke sket nogen varetægtsfængslinger, til trods for at denne ballade nede i Roskilde varede samfulde 6 uger i træk. Ikke en eneste blev varetægtsfængslet, og det er dog i hvert tilfælde et godt bevis på, at varetægtsfængslingshjemmelen er for begrænset.

Om det skal være en sag for justitsministeren eller for arbejdsministeren, kan man diskutere, det kan man medgive fru Pia Christmas-Møller. Det afhænger lidt af, om man vil placere foranstaltningen i retsplejeloven eller man vil lave en særskilt arbejdsretlig lovgivning om det. Det er jo det, vi netop, fordi vi giver regeringen denne lange frist på en måned til at ud-

arbejde lovforslaget, giver regeringen lejlighed til at overveje. Vi synes bare, at det mest hører under arbejdsministerens ressort.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu kan jeg ikke undgå at komme til at tænke på hr. Glistrups indlæg under en helt anden debat her i Tinget for ikke så forfærdelig længe siden, nemlig debatten om regeringens forslag til et nyt regelsæt vedrørende ledelsesansvar inden for arbejdsmiljøloven.

Desværre kan jeg ikke henvise til spaltenummer og linje, men jeg husker, at hr. Glistrup var meget stærkt fremme med det synspunkt, at man jo ikke løste alle problemer ved bare at lave straffebestemmelser. Hr. Glistrup havde, så vidt jeg erindrer, et længere indlæg om straffesystemets manglende motiverende virkning for den enkelte borger. Jeg erindrer bare om dette i denne debat, fordi jeg synes, at det dog har en vis betydning.

Mener hr. Glistrup, at alle, der overtræder politivedtægten, skal puttes i varetægtsfængsel? Er det det, der lægges op til? Så kunne vi jo få nok at gøre i det danske fængselssystem.

Vi mener faktisk, det er rimeligt, at man bruger varetægtsfængsling i situationer, hvor der er tale om meget grove overtrædelser, og ikke ved enhver lovovertrædelse. Det betyder ikke, at vi i Det Konservative Folkeparti sanktionerer, at det er i orden, at man begår lovovertrædelser, men det betyder, at vi synes, det er rimeligt, at der er en graduering i straffebestemmelserne.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Der er skam god indre sammenhæng mellem det, vi sagde i forbindelse med behandlingen af korstoget for at straffe arbejdsgivere, som regeringen indledte, og det, vi foreslår her. Det, vi foreslår her, er netop ikke nogen skærpet straf. Man griber ind, ikke efterfølgende, som en straf gør, men mens tingene foregår. Man foretager altså varetægtsfængsling, medens tingene foregår.

Vi er da helt enige i, at selvfølgelig skal enhver, der kører uden cykellygte midt på dagen, ikke puttes i varetægtsfængsel, men det er jo ikke det, der er tale om her.

[Glistrup]

Her er tale om, at de samme mennesker dag ud og dag ind, så i Herning, så i Roskilde, så i Bækkelund, så i Hadsund, render rundt og laver den samme ballade, som kræver, at der skal udkommanderes måske 20, måske 40 politibetjente hver evig eneste dag for at fjerne de samme mennesker, og hvor følger virkningen er, at nogle helt uskyldige medborgere får deres dags rytme slået i stykker, i det aktuelle tilfælde 6 uger i træk.

Det er bestemt ikke nogen ligegyldig forseelse. Det er noget af den værste kriminalitet, man overhovedet kan tænke sig. Derfor er der al mulig grund til at hindre, at folk kan fremture med kriminaliteten, og det er jo det, man gør ved at sikre fængsel eller varetægtsfængsel, det, som dagsordenen går ud på.

Der er såmænd altid en fremragende indbyrdes logik og saglighed i de synspunkter, Fremskridtspartiet fremfører.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Man kan blive helt syg af at høre på fru Pia Christmas-Møllers dårlige argumentation. Hvis BZ'erne smadrer HT-busserne, bliver de varetægtsfængslet, hvis BZ'erne smider partisansøm, bliver de varetægtsfængslet – efter konservativ opfattelse. Hvis BZ'erne besætter et eller andet og det også er en blokade, skal alting sættes ind. Men når de socialdemokratiske styrede fagforeninger gør det samme, bliver man pludselig forarget – det undrer mig, at det er ovre i den konservative lejr, man bliver det – og taler om politivedtægt osv. Jamen det er jo reelt de samme ting, der er sket fra fagforeningernes side i denne HT-sag.

Derfor vil jeg spørge fru Pia Christmas-Møller: Kan vi da ikke få en lidt bedre udredning end den, der kom før? På den ene side har vi BZ'erne, der laver en hel del ting, og dér er der ingen tvivl i De Konservatives holdning. På den anden side har vi altså nogle ulovligheder af helt samme slags, men de skal behandles helt anderledes. Det må vist kræve en nærmere forklaring fra De Konservatives side.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Inden man farer frem med bål og brand, var det måske en god idé, om man fra Fremskridts-

partiets side satte sig en lille smule ind i det eksisterende regelsæt.

Det er faktisk sådan, at man allerede i dag kan idømme straf efter straffelovens bestemmelser, dvs. indtil fængsel, i forbindelse med egentlig vold og trusler om vold. I situationer, hvor der ikke er tale om vold eller trusler om vold eller hærværk, men hvor man f.eks. alene danner kæde, er det ulovligt i henhold til politivedtægten. Deri består forskellen, hr. Knud Lind.

Med hensyn til hr. Glistrups udredning af den indre logik i Fremskridtspartiets holdning må jeg sige, at jeg stadig væk står noget uforstående over for den i forbindelse med grove, helbredstruende arbejdsmiljølovetrædelser. Der er sanktionsbestemmelser af enhver art den rene socialisme. Men når vi taler om det her område, er det pludselig løsningen.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg vil sige til fru Pia Christmas-Møller, at så let kommer man ikke uden om at svare på det spørgsmål, jeg stillede her.

Der skete jo det, at under blokaden skar man bildæk i stykker, man smadrede ruderne på busserne, man lagde partisansøm ud osv. Hvori ligger forskellen mellem dette og det, der sker fra BZ'ernes side, hvor den konservative holdning er helt klar: De skal selvfølgelig have en så hård straf som muligt? Når det drejer sig om noget, hvor der er nogle fagforeninger med, er det altså ikke det samme mere.

Og det går ikke at tale om, at der muligvis er nogle episoder, hvor der ikke skete de her ting. Det, jeg spurgte om, var disse episoder, og da går den altså ikke med bare at henvise til politivedtægten.

Det er derfor, jeg i forbindelse med de episoder, hvor vi har haft disse klart voldelige handlinger, helt klart vil vide, om De Konservatives holdning er ændret, således at hvis det er BZ'ere, skal de straffes så hårdt som muligt, men hvis det er socialdemokratiske fagforeningsmedlemmer, skal man se gennem fingre med det. Det er faktisk det, der indirekte bliver sagt af fru Pia Christmas-Møller.

Tredje næstformand (Povl Brøndsted):

Fru Pia Christmas-Møller har ordet for den sidste korte bemærkning i denne omgang, og så går vi tilbage til ordførerrækken.

(Kort bemærkning).

Pia Christmas-Møller (KF):

Netop fordi det er hr. Knud Lind, kan man måske bære en lille smule over med den udlægning.

Sagen er, at Det Konservative Folkeparti faktisk betragter loven som ukrænkelig, og at loven skal være lige for alle. Det er klart, at der er ingen forskel i vores opfattelse af en overtrædelse, uanset om den er begået af BZ'ere eller af en eller anden fagforeningsmand eller -kvinde, og det ligger der heller ikke i vores holdning i denne forespørgselsdebat.

De konkrete eksempler, hr. Knud Lind nævner, opskårne dæk og lignende, falder ind under hærværksbestemmelserne, og i det øjeblik der indgives politianmeldelse – det er det, der skal til, også i forbindelse med besættelse af huse, hvor det er ejerens pligt at indgive politianmeldelse – skal den almindelige politimæssige efterforskning finde sted, og der rejses sigtelse i overensstemmelse med bevis og undersøgelser.

Der er ikke tale om nogen som helst forfordeling af forskellige grupper i forhold til loven, og det bør der efter Det Konservative Folkepartis opfattelse heller ikke være.

Jeg håber, jeg har udtrykt mig så klart, at selv hr. Knud Lind nu forstår det.

Ole Henriksen (SF):

SF er imod terror på alle områder, og vi er selvfølgelig også imod vold og forfølgelse, som er terror, mord og brand, og hvad der ellers måtte følge i kølvandet på den slags terror.

Samfundet er jo også imod terror, forstået sådan, at det kommer til udtryk i straffeloven og i politivedtægten, og dermed er der altså også hjemmel til at gribe ind, hvis der forekommer terror. Heldigvis er det jo her i Danmark sjældent, at man oplever egentlig terror. Det er i sidste ende et definitionsbegreb, og jeg kan forstå, at der er forskel på, hvad forespørgerne mener, og hvad SF mener om begrebet terror. Men bliver disse mennesker, som udøver terror, fanget og fremstillet for en dommer, så får de jo altså også en dom – og nogle gange en hård dom – for det, de har gjort.

Vi er imod terror – og hvis den forekommer i forbindelse med blokader og lignende, er vi selvfølgelig også imod terror – men at betegne blokader i sig selv som terror er jo helt ude af proportioner med debatten og med tilstandene

i det danske samfund og specielt på det danske arbejdsmarked, som man fokuserer på her.

Hr. Glistrup sagde i sin indledning i dag, at nu fik endelig 16 millioner mennesker i DDR lykken inden for rækkevidde, nu ville der komme manna fra himlen – det er ikke et citat af hr. Glistrup, men det var da noget i den retning, han mente der ville ske dér – og de socialistmure, sagde hr. Glistrup, som vi har i Danmark, skal også brydes ned. Det er efter min bedste overbevisning en noget plat fremstilling af, hvad det egentlig er, der foregår, når der er blokader rundt omkring.

Det er jo ikke nogen dagligdags foreteelse herhjemme. Hr. Glistrup får det til at lyde, som om vi konstant har blokader rundt omkring i det danske samfund. Sagen er vel, at der en eller to dage hvert andet år i gennemsnit inden for de sidste tyve år har været den slags, og at der måske er røget en enkelt rude i forbindelse med det, og der er næppe forekommet en eneste bule i hovedet på nogen som helst. Og så hidser man sig så gevaldigt op og vil have, at der nu skal varetægtsfængsles for den slags, og jeg tror, hr. Glistrup gerne ville gå videre og sige, at nu skal vi udstyre politiet med vandkanoner og gummikugler, sådan at vi rigtig kan få eskaleret udviklingen omkring de ofte meget fredsommelige blokader, som finder sted. Der ville selvfølgelig ske det stik modsatte af, hvad hr. Glistrup prøver at give udtryk for. Ved at lave dette ro og orden-samfund, som hr. Glistrup hylder, vil vi i stedet få en optrapning af konflikterne, så man med garanti får en mere voldelig udgang på disse konflikter.

Det danske arbejdsmarked er faktisk et af de mest disciplinerede arbejdsmarkeder i hele verden. Hvis hr. Glistrup kigger sig lidt omkring i verden, vil han opdage, hvad der egentlig er vold, og hvad der egentlig er terror; når man i den grad lader sig fikseres af nogle helt vanvittige proportionsforvridninger ved at sammenligne det med, hvad der foregår i det danske samfund, er man langt ude på overdrevet.

Man kan sige, at hr. Glistrup ligesom prøver at ophæve tyngdeloven, for et konfliktløst samfund og et konfliktløst arbejdsmarked er jo en illusion.

Man kunne også spørge, om ikke man skal fortolke terror og blokade endnu videre. Er det ikke terror, er det ikke vold, når en arbejdsgiver hen over hovedet på de ansatte lukker sin virk-

[Ole Henriksen]

somhed eller fyrer en hel masse mennesker ud fra et almindeligt profitmotiv? Er det ikke terror? Jeg synes, at man i lige så høj grad kunne hive folk for domstolene for at lukke gode og sunde virksomheder eller på anden måde disponere til stor skade for en lang række mennesker i samfundet. Det er jo økonomisk terror, og hvis hr. Glistrup ville beskæftige sig med den slags ting her, kunne det blive en noget mere interessant debat.

Her drejer det sig kun om at komme ind på livet af dansk fagbevægelse – det er det, der er udgangspunktet – og at man gerne skulle have varetægtsfængslet alle de HT-chauffører, som man nu kan få varetægtsfængslet. Dermed ville man altså sørge for, at der i hvert fald slet ikke kører nogen busser; jeg kan garantere hr. Glistrup for, at det vil være en provokation, der får samtlige buschauffører til at møde op dagen efter og blokere, og så kan vi fylde Idrætsparken med varetægtsfængslede chauffører. Sådan vil det foregå, hvis man provokerer på den måde, som hr. Glistrup lægger op til her.

Det er klart, at SF slet ikke kan medvirke til det, og vi kan selvfølgelig heller ikke medvirke til den foreliggende dagsorden.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Naturligvis skal jeg ikke bebrejde Aksel Larsens gamle parti, at man ser gennem fingre med sådan nogle bølleofter, når man bare putter arbejderklasseromantik på det. Det er nu engang SF's forældede grundfilosofi, og den må SF selvfølgelig forfægte – så længe partiet ligger over spærregrensen.

Derimod synes jeg nok, at man kunne bruge reelle argumenter. Når hr. Ole Bernt Henriksen – hr. Ole Henriksen, undskyld, undskyld, undskyld – siger, at så kører der ingen busser, ved vi jo alle sammen, at det er spørgsmålet om én eneste ting: man giver arbejdet frit. Og dagen efter møder samtlige buschauffører på det arbejde, som de har, nemlig at køre bus, og så er den klaret. Det kunne man have gjort allerede i januar måned, og så havde den sag været fuldstændig klar; der var ingen grund til at trække sagen ud på den måde.

Så siger man fra SF's ordførers side, at det jo kun er en enkelt dag hvert andet eller hvert tredje år. F.eks. havde vi en La Cabana-konflikt, der kørte på højt gear igennem fem kvarta-

ler, og som derudover strakte sig meget længe, vi har haft Mc Donalds-konflikten, og vi har haft disse langvarige HT-konflikter osv., så det er en forkert statistik.

Og argumentationen går videre med, at det danske arbejdsmarked er meget bedre end udlandets; ja, det kan godt være, at det er bedre på nogle områder og ikke på andre, men hvad kommer det sagen ved? Det afgørende er da, at vi skal gøre det danske arbejdsmarked så godt som muligt. På et arbejdsmarked arbejder man og strejker ikke eller laver blokader. Det, man har arbejdet til, er, at man skal arbejde, og ikke, at man skal lade være med at arbejde, og derfor har det intet med sagen at gøre.

Derudover kom man ind på andre forbrydelser, som bare ikke er til debat i dag, men jeg ser, at lampen nu lyser rødt.

Elsebeth Kock-Petersen (V):

Den 20. februar i år var der jo på grundlag af et forslag fra CD en debat om samme tema som det, der nu er en forespørgselsdebat om. På den baggrund kan jeg gøre det forholdsvis kort.

Venstre tager helt klart afstand fra ulovlige fysiske blokader. Det er også det, der er udtrykt i den gældende retstilstand på forskellig måde i både straffelov og politivedtægt, som arbejdsministeren har været inde på. Disse regler blev jo udformet efter mange og hede diskussioner i 1970'erne. Det er vigtigt i den forbindelse at fastslå, at politiet har pligt til at skride ind i disse situationer.

Nu kan man gå vældig meget op i, at der skal være orden, og at busserne skal køre, og det synes vi selvfølgelig alle sammen er en god og rigtig ting. Jeg må nok sige, at for Venstre tæller, om jeg så må sige, det personlige og det retssikkerhedsmæssige lige så meget.

Nogle mennesker forfægter i disse situationer deres helt lovlige ret til ikke at være medlem af en bestemt fagforening. Det, de oplever, er jo i mange tilfælde forhold, som det vil være utrolig svært at lave regler imod herindefra. Det er forskellige former for chikane og mere usynlige ting, om jeg så må sige, der gør, at der skal et utrolig stærkt bryst til for at stille sig op og forfægte sin lovlige ret. Derfor gælder der lige så meget fra Venstres side et synspunkt om, at det selvfølgelig skal være sådan i det danske samfund, at den, der forfægter sin lovlige ret, ikke skal udsættes for chikane af den ene eller anden art.

[Elsebeth Kock-Petersen]

Som lovgiver – og også i det virkelige liv – vil det imidlertid være vældig vanskeligt at lave detaljerede regler, der sørger for, at man undgår det. Man kan vel i det hele taget aldrig undgå, at der i et samfund er mennesker, der ikke vil overholde de love og regler, man nu engang har. I denne sag mener vi, at de regler, vi har på dette område, er så gode, som de vel kan blive.

På den baggrund må vi sige, at vi ikke kan støtte det dagsordensforslag, som Fremskridtspartiet har stillet. Vi mener, at det er en forkert måde at gribe det an på. Vi mener for øvrigt også, at de juridiske betragtninger, der ligger bag, gør det meget vanskeligt at pille dette område ud og lave en speciel regel for det. Der står varetægtsfængsling, men hr. Glistrup sagde det vel i virkeligheden selv mere korrekt, det er vel i virkeligheden i højere grad et spørgsmål om at foreslå en interneringsordning end det, der står i dagsordensforslaget.

Vi kan ikke støtte det, men vi lægger vægt på, at de forslag, der nu er til behandling i Arbejdsmarkedsudvalget om retten til ikke at være medlem af en forening, bliver behandlet således, at der i det danske samfund også på det område kan blive en større mulighed for at udøve sin lovmæssige frihedsret.

Knud Lind (FP):

Efter den tale, Venstres ordfører holdt, får man jo ikke ligefrem indtryk af, at Venstre holder fast ved det med den personlige frihed, liberalisme osv. Det er, som om det forsvandt ud i tågerne.

Denne forespørgsel drejer sig reelt om, hvad regeringen agter at stille op mod den fagforeningsterror – det er det, det drejer sig om – som har fundet sted i årevis mod samfundet som helhed og ikke mindst mod det enkelte menneske og det enkelte menneskes frihed til selv at vælge.

Socialdemokratiet spiller en helt uantagelig dobbeltrolle i denne debat. På den ene side har vi de pæne og lovlydige socialdemokratiske folketingsmedlemmer, og på den anden side har vi de socialdemokratiske tillidsmænd, som påstår, at de kun kan anbefale deres medlemmer at gå i arbejde og standse den ulovlige blokade. Samtidig kunne man fra den 5. marts 1990 læse i Politiken, at man fra Hardy Hansens side kunne meddele, at det bestemt ikke blev det sidste, der skete; der ville ske en optrapning af konflikten. Det er altså det spil, der kører.

Vi ser gang på gang i fjernsynet en socialdemokratisk tillidsmand træde frem og sige, at han anbefaler medlemmerne at gå i arbejde, og de skal helst ikke lave disse ulovlige blokader osv. Og vi ved jo alle sammen godt, at de bagefter går ud og sludrer med kammeraterne, og dér er det ikke den samme tone, der er på. Det ved den socialdemokratiske ordfører også godt, for så er vedkommende ikke tillidsmand ret lang tid for de pågældende. Sådan er spillets regler jo.

Det er derfor, jeg siger, der er en dobbelt holdning, og den kommer tydeligt til udtryk, når Hardy Hansen – og jeg synes, det er uanstændigt – i Politiken truer med nye aktioner, fordi HT-konflikten ikke gik, som Hardy Hansen og andre fagforeningsbosser havde forventet den skulle gå.

Vi får så at vide af arbejdsministeren, at al den terror kan klares ved, at Folketinget vedtager lovforslag nr. L 190 om beskyttelse mod afskedigelse på grund af fagforeningsforhold. Det var, hvad arbejdsministeren reelt kunne sige herom fra talerstolen.

Vi ved alle sammen, at det lovforslag egentlig ikke har ret meget med den terror at gøre, som vi taler om i dag. Man skulle nemlig tro, når man ser på lovforslaget, at det var en socialdemokratisk regering, der havde lavet forslaget, og ikke en konservativt ledet regering.

Arbejdsministeren henviste så glad og fro til L 190, selv om det reelt, må jeg sige, ikke har ret meget at gøre med de problemer, som der bliver talt om i denne debat. Ministeren glemte at fortælle, at det lovforslag slet ikke løser spørgsmålet om blokadeterror, og at forslaget heller ikke i tilstrækkelig grad løser spørgsmålet om afskedigelse på grund af fagforeningsforhold.

Der er for det første en undtagelsesparagraf om private lønmodtagere, og hvis en arbejdsgiver efter at have været udsat for den modbydelige terror fra fagforeningernes side bliver skræmt til at afskedige en, som ikke vil være medlem af de røde fagforeninger, men hellere vil være medlem af en af de frie fagforeninger, hvad kan der så ske vedkommende? Ja, der kan ske et minimum: en sølle godtgørelse til vedkommende, der bliver uretmæssigt afskediget, på 1 måneds løn. Det er det, der kan ske med det forslag. Det er et minimum. Det er derfor, jeg siger: Er det på den måde, den konservativt ledede regering vil imødegå den terror, vi har været vidne til?

[Knud Lind]

Jeg vil også godt nævne, at det ikke bare er et spørgsmål om partisansøm ved arbejdspladserne eller smadrede ruder på HT-busserne, eller at politiet må ud og fjerne dem. Det kan man trods alt tage og føle på: sindene kommer i bevægelse, og de møder op ved arbejdspladsen, og så sker der nogle ting derude. Men det er i den grad gennemsyret af personligt had og forfølgelse af anderledes tænkende mennesker.

Jeg har stillet et spørgsmål, nr. S 555, til justitsministeren, som lød:

»Vil ministeren foranledige en politimæssig undersøgelse, der godtgør, hvem der er ansvarlig for udfærdigelsen og udbredelsen af en ærekrænkende og fornærmende plakat, hvor man med fotos og udførlig nævnelse af navn og adresse hænger nogle medborgere ud for at være nasserøve?«

Det er, hvad fagforeningerne gør, de hænger folk ud på plakater med telefonnummer og det hele. En af dem var i øvrigt en SF'er, som havde hemmeligt telefonnummer, men det var alligevel trykt på plakaten. Meningen med det er jo, at så skal befolkningen ringe og true dem og lægge pres på dem, således at de bryder sammen. Det var selvfølgelig meningen med de plakater.

Den opfordring, som ligger i den plakat, der blev lavet, kan være til alt fra verbale trusler til helt andre ting, hvor man opsøger folk i hjemmet, og det kan give nogle tendenser. Det er det, Socialdemokratiet står for, det er det, de socialdemokratiske ledede fagforeninger står for.

Plakaten blev fabrikeret i forbindelse med den igangværende HT-konflikt i Roskilde, og hvad var årsagen? 4 havde meldt sig ud af SiD og ville over i en anden fagforening. Og så går man frem med sådanne midler imod folk!

Det er det, vi føler er så forkasteligt, og det er derfor, vi siger til den konservative ordfører, at vi ikke længere tror på, at den personlige terror og den blokadeterror, som vi ser gang på gang, bare kan afgøres med, at den konservativt ledede regering fremsætter lovforslag nr. L 190, som egentlig er sådan, at man skulle tro, det var en socialdemokratisk regering, der havde fremsat det. Vi kan heller ikke nøjes med politivedtægten, for politivedtægten handler kun om bøder. Det er det, det drejer sig om. Derfor er vi meget skeptiske, og derfor har vi rejst denne debat.

Der ligger nogle uhyggelige undertoner i det her. De undertoner bygger jo på, at disse socialdemokratiske tillidsmænd på hyklerisk vis udadtil påstår, at de er ved at piske medlemmerne på plads og på arbejde, og vi ved jo alle sammen godt, at bagefter får den en helt anden tur, for ellers var de ikke tillidsmænd ret meget længere, og det vil socialdemokraterne så gerne være.

Derfor kommer der også nogle efterspil i Arbejdsretten, men det uhyggelige i det er, at selv de medlemmer, som ikke er i overensstemmelse med de socialdemokratiske fagforeningsbøsser, kommer til at betale for det, de har været med til at lave. Det er derfor, at man ikke bare kan affærdige hele dette spil om den blokadeterror, der er, med et lovforslag som L 190, men man må tage helt anderledes fat på det.

Jeg kan selvfølgelig godt forstå, Socialdemokratiet har sådanne tanker, men jeg forstår ikke regeringen. Jeg forstår i særdeleshed ikke den ordførertale, der blev holdt fra Venstre, og den tale, der blev holdt af den konservative ordfører.

Det var endda en dobbelttale fra De Konservative og CD på én gang, og jeg synes ikke, at den var helt i overensstemmelse med, hvad CD har sagt tidligere, men o.k., nu har De Konservative fået lov til at tale på CD's vegne. Det stemmer ikke overens med det, som CD ellers siger ude i forsamlingshusene; herinde på Tinget har man altså en helt anden holdning, og derfor må jeg appellere.

Jeg vil godt rose arbejdsministeren for, at han nok var den, som tog mest fat om problemerne, mens den konservative ordfører skred ud.

Jørgen Estrup (RV):

Jeg vil gerne starte med at takke arbejdsministeren, fordi det var et klart og meget præcist svar, men også fordi det gjorde det åbenbart, hvor inderlig overflødig denne forespørgsel er.

Sagen er, at vi har de lovregler og de politimæssige magtmidler, som er nødvendige i sådanne blokadesituationer, og vi skal ikke have flere, end det er nødvendigt. Hvis man fra Fremskridtspartiets side skulle være i tvivl om dette spørgsmål, så havde Folketinget allerede den 20. februar førstebehandling af et lovforslag fra CD, og der er en udvalgsbehandling i gang. Det havde været helt naturligt, om Frem-

[Jørgen Estrup]

skridtspartiet havde deltaget i det almindelige arbejde her i Tinget og i den sammenhæng fremsatte eventuelle forslag.

Dette er en overflødig debat. Men det er også efter min bedste overbevisning en misforståelse af, hvad der er det egentlige problem. Vi skal ikke have øget politianvendelse og større magtmidler i forbindelse med blokader. Vi skal ikke have flere varetægtsfængslinger. Vi skal i det hele taget ikke bevæge os i retning af det, der minder om politistatsmetoder.

Det, vi derimod skal forsøge, er at løse konflikterne på arbejdspladserne og forsøge at forhindre, at de opstår. På det punkt har der jo en lang overgang været et vist samarbejde mellem Fremskridtspartiet og Det Radikale Venstre ud fra en forståelse af, at vi har en fagbevægelse, som i en række henseender ikke er fulgt med tiden, og som har brug for at modernisere sig. Derfor synes jeg, det er overraskende, at Fremskridtspartiet ikke kan se, at det er dér, man bør sætte ind, og der har man faktisk også haft en vis succes.

Sagen er jo, at de ændringer af lovgivningen, som i øjeblikket er på vej om foreningsfrihed, om frivillighed og om bidrag til politiske partier gennem organisationer, er et udtryk for, at der også er en større forståelse for disse ting på arbejdsmarkedet.

Med hensyn til den HT-konflikt, som er udgangspunktet for debatten i dag, tror jeg ikke, der er nogen tvivl om, at den i høj grad har været med til at fremme forståelsen af sådanne ændringer i lovgivningen og af, at man faktisk i nogle situationer kan se magtmisbrug på arbejdspladserne. Også i fagbevægelsen er der nu en klar forståelse af disse ting.

Jeg vil i den sammenhæng bruge LO-Bladet fra den 8. marts 1990 som et eksempel på, hvordan man i højere grad forstår, hvad en fornuftig fagbevægelse bør gøre. Der er et indlæg af Svend Erik Lang fra HK i Ålborg med overskriften: »Tåbeligt at reklamere for de gule«, og der står i artiklen:

»Når en stor, stærk fagforening kører det helt tunge skyts frem og får skyld for at ødelægge en stor arbejdsplads, fordi der er en enkelt misfarvet, ja, så får de gule gratis PR – for slet ikke at tale om den dårlige reklame, vi henter os.«

Man kan diskutere sprogbrogen, men budskabet er klart nok. Budskabet er selvfølgelig,

at det er dårlig reklame for fagbevægelsen. Og hvad fagbevægelsen bør gøre, skriver Lang et andet sted i artiklen:

»Der er ingen problemer med konkurrenterne, hvis vi har de rette, faglige varer på hylderne. Og det er faktisk op til os at sørge for det. Det er dér, kræfterne skal lægges. Og der er ingen grund til at blive hverken aggressive eller passive, hvis der opstår problemer med de gule.«

Se, det er et synspunkt fra en moderne fagforeningsleder, som ved, at han skal hente medlemmer ved at gøre sit arbejde godt, og at man lige så godt kan se at komme ud af de gamle konflikter, de gavner ingen.

Derfor synes jeg heller ikke, at vi her i Folketinget skal forsøge at grave grøfter, men vi skal derimod forsøge at få et fornuftigt samarbejde med fagbevægelsen.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Det kan ske for et parti, der endnu er lidt for lille, at et medlem skal være to steder i huset samtidig, og CD's ordfører – det er altså undertegnede – følte, at det var vigtigere, at jeg var til stede i Trafikudvalget, hvor vi behandler nogle sager til gavn for handicappede, i stedet for at deltage i denne forkrøblende debat.

Da jeg fik bud op til mødet i udvalget om, hvad hr. Knud Lind sagde om CD for lidt siden, er jeg styrtet herved, fordi jeg mener, at hr. Knud Lind må lære én ting: han kan have sin mening, og vi andre kan have vores mening. Det skete også forleden dag, at hr. Knud Lind betvivlede mine ord, da jeg talte på partiets vegne som ordfører. Han ville bestemme, hvad CD burde mene, og stolede ikke på, at når gruppen havde udpeget mig til ordfører, så dækkede jeg partiets holdning.

På samme måde – idet jeg siger tak til fru Pia Christmas-Møller, fordi hun påtog sig tillige at give udtryk for CD's synspunkt her i dag – kan hr. Knud Lind aldeles ikke tillade sig at betvivle rigtigheden af det, der er sagt i CD's navn af en kollega til hr. Knud Lind og mig. Det tilkommer ikke hr. Knud Lind, han har ikke forstand på det, han har ikke evner til det, og han må tro på, at det, der bliver sagt her, står til troende.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Jeg synes, det er meget uheldigt, at hr. Arne Melchior blander en tidligere debat vedrørende udlændinge ind i det. Realiteten i den debat var jo, at et højt estimeret tidligere folketingsmedlem, stedfortræder for fru Mimi Jakobsen, undsagde hr. Arne Melchior i alt det, hr. Arne Melchior har sagt fra talerstolen. Lad det så være, men sådan er realiteterne.

O.k., CD har valgt at lade sig repræsentere her i salen i sådan en slags politisk bugtalerform via en Konservativ, og det har man da selvfølgelig også lov til, hvis man vælger udvalgsarbejdet frem for arbejdet her i salen. Det skal jeg ikke blande mig i.

Men det, som undrer mig lidt, er, at den tale, jeg hørte, ikke stemmer overens med de holdninger, som jeg har forstået at CD tidligere har haft vedrørende blokader. Det kan godt være, der er kommet en anden holdning, som er repræsenteret ved hr. Arne Melchior. Jeg ved ikke, om CD går ind for, at landets næststørste forbund, SiD, forudser flere opgør med de gule fagforeninger. Selv om SiD har tabt HT-slaget, så sagde Hardy Hansen den 5. marts 1990 til Politiken, at HT-konflikten ikke bliver den sidste af slagsen.

Ikke den sidste af slagsen – er det noget, CD tiltræder? Det var den opfattelse, jeg fik fra fru Pia Christmas-Møller, at her bare var tale om nogle små politivedtægtsovertrædelser. Det drejede sig altså om partisansøm, knuste ruder i busser osv. Er det noget, CD tiltræder? Det er bare det, jeg spørger om.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Når nu fru Mimi Jakobsens navn blev nævnt her af hr. Knud Lind, er det en tilsnigelse. Det er klart, at også CD's partiformands, fru Mimi Jakobsens, synspunkt var fuldt ud tilgodeset, dækket og identisk med den tale, jeg holdt i debatten om flygtninge. Når jeg sammenlignede med den, var det, fordi der skete det samme nu i dag, at CD's ordførers tale eller den, der har påtaget sig at tale på CD's vegne, bliver draget i tvivl med hensyn til, om det nu står til troende eller ej.

I øvrigt drejer dette lovforslag sig ikke om en konflikt mellem SiD og gule forbund, det er ik-

ke det, lovforslaget drejer sig om. Den stilling, som fru Pia Christmas-Møller har taget på De Konservatives vegne og tillige på CD's vegne, dækker, hvad vi ønsker, og hvad vi mener om den ting. I øvrigt ved hr. Knud Lind, at der ligger et CD-forslag, som har været til første behandling i Retsudvalget. Også dette mindede fru Pia Christmas-Møller i sin tale om, så vi har ikke skiftet spor og standpunkt. Vi finder bare, at dette forslag er totalt uegnet, og at dets motiver ikke deles af os.

Pia Christmas-Møller (KF):

Nu er det nærmest håbløst, hvilket gentagne gange er blevet dokumenteret i denne debat, at debattere med hr. Knud Lind, for hr. Knud Lind vil enten ikke eller kan ikke forstå, hvad der bliver sagt fra denne talerstol.

Det er et problem, som hr. Knud Lind og Fremskridtspartiet har, men det bør ikke være et problem for en saglig behandling i øvrigt i denne folketingsaal.

En gang til for hr. Knud Lind: Det Konservative Folkeparti har aldrig og vil aldrig sympatisere med HT-konflikter og lignende. Vi er bestemt indædte modstandere af, at man nu fra SiD varsler alvorlige sanktioner videre af den samme skuffe. Det bryder vi os ikke om. Det har jeg sagt klart og tydeligt i denne debat 3-4 gange og i mange tidligere debatter et tilsvarende antal gange. Nu må det snart gå op for hr. Knud Lind.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

På den ene side konstaterer vi, at den konservative ordfører nu mener, at man har den rigtige holdning. På den anden side er man altså ikke villig til at stemme for det af Fremskridtspartiet fremsatte forslag til motiveret dagsorden.

Dernæst vil jeg sige til hr. Arne Melchior – jeg bemærker nemlig nu, at den konservative ordfører var holdt op med at slæbe CD med; det kan være, fordi hr. Arne Melchior er i salen – at jeg ved, hr. Arne Melchior har meget at lave, men det er altså ikke et lovforslag, vi behandler i dag. Det er en forespørgselsdebat. Der er selvfølgelig forskel på, om hr. Arne Melchior siger, at det kan ikke lade sig gøre med det lovforslag, som Fremskridtspartiet har fremsat. Det understreger jo med al tydelighed, at CD overhovedet ikke følger med i noget af det.

[Knud Lind]

Men det værste er, at man på bugtaltervis fuldstændig har overladt sine politiske holdninger til Det Konservative Folkeparti. Det kunne så være, hvad det være ville, hvis det var således, at Det Konservative Folkeparti var i stand til at komme med nogle argumenter, som er i overensstemmelse med CD og også med de konservative vælgere, men det lader sig ikke gøre. Det er derfor, jeg siger, at det er meget uheldigt, at man fra konservativ side postulerer nogle holdninger, samtidig med at man ikke kan gå ind for det, Fremskridtspartiet kommer med i dag.

Vi ser det gang på gang. Man henviser til forslag L 190, som overhovedet ikke løser ét eneste problem vedrørende denne blokadeterror og i øvrigt ikke har ret meget med det at gøre. Det er den konservative taktik, hvorefter man kan høre dem ude i forsamlingshusene sige, at vi kunne desværre ikke komme igennem med mere.

Kofod-Svendsen (KRF):

Jeg vil gerne begynde med at takke arbejdsministeren for en god besvarelse af forespørgslen.

Jeg synes, det var en klar tale. Jeg syntes også, det var rigtigt med den distinktion, som vi har mellem det arbejdsretlige og det strafferetlige system på andre områder. Den distinktion mener vi er rigtig.

Vi har stillet flere forslag, og vi har også rejst forespørgsler for at sikre ægte organisationsfrihed. Vi mener ikke, at vi i Danmark har en tilfredsstillende sikring af det enkelte individs rettigheder og muligheder. Vi mener, at vi med højesteretsdommen fra 1966 fik fastslået organisationsfrihed på det offentlige arbejdsmarked. Vi har ikke endnu fastslået de samme frihedsrettigheder på det private arbejdsmarked. Det har vi stillet forslag om, og det vil vi fortsat arbejde for.

Jeg mener, at vi flere gange har oplevet en primitiv opfattelse og et primitivt reaktionsmønster fra fagbevægelsens side, hvor man ikke har brugt den ægte argumentation, men har prøvet på at bruge en form for pression. Det skal dog ikke få til følge, at vi så, når vi vil gå imod en sådan primitiv reaktion, selv henfalder til en overdimensionering i kritikken af det, vi er uenige i.

Det er dér, jeg nogle gange overraskes over Fremskridtspartiet. Det er et meget rigtigt em-

ne, man tager op, men man overpotenserer det sådan, at det ikke bliver en saglig reaktion og holdning til noget, som ikke er rigtigt. Jeg oplever nogle gange, synes jeg, med Fremskridtspartiet, at man giver det en sådan drejning, at man ikke fremmer sit mål.

Vi havde det i og for sig i går, hvor vi havde en debat om kantinespørgsmål. Om det har vi nu fået en god holdning på det statslige område. Jeg synes, det er helt rigtigt, at vi får den samme linje overført til det kommunale område, men det var ikke det, man foreslog i går. Dér kom man med noget, som reelt ikke kunne gennemføres. Man talte om milliarder kr., som man måtte dæmpe ned til nogle millioner kr. under debatten. Det er den samme måde, man lægger op til her. Det gør man også i sprogbru- gen, som jeg ikke tror er den rigtige medicin at ordinere for at bedre den enkeltes frihedsrettigheder.

Der er en foreningsfrihedslov, som regeringen er kommet med. Den synes vi er for svag. Der er også nogle ting i den, som er ændret i forhold til det, firkloverregeringen fremsatte, for det, regeringen nu lægger op til, er faktisk, at det er arbejdsgiveren og ikke i givet fald en faglig organisation, som har fremtvunget en afskedigelse. Dér må skaden skulle udbedres af den faglige organisation. Vi synes heller ikke, det forslag er godt nok. Vi vil stille ændringsforslag for at forbedre forslaget.

Vi tager klart afstand fra fysiske blokader. Er der tale om, at der er noget i det strafferetlige system, som trænger til yderligere præcisering, til en yderligere forbedring, vil vi meget gerne være med til det. Med selve den opbygning, vi har – et arbejdsretligt system, et strafferetligt og et politi, herunder både dets beføjelser og forpligtelser – må der være helt enkelte ting, man må præcisere, og ikke nøjes med en generel formulering, som jeg ikke tror hjælper på det, der virkelig er brug for.

Det, der er brug for, er en ægte foreningsfrihedslov, hvor man kan få arbejde, hvor man kan opretholde arbejde, uden at man skal være medlem af en bestemt faglig organisation, og dette skal forstås i videste forstand. Det er ikke det, der er kommet et forslag om her fra Fremskridtspartiets side. Jeg må derfor sige, at den form, som Fremskridtspartiet lægger frem her, kan vi ikke bakke op om. Men anliggendet – at sikre den enkeltes frihed – har Fremskridtspar-

[Kofod-Svendsen]

tiet tidligere set at vi har stillet forslag om, og det vil vi fortsat gøre.

Jeg vil endnu en gang takke arbejdsministeren for den model, som her er lagt frem. Når der ligger et lovforslag til behandling i Folketinget, som tidligere ordførere fra CD's side har været sindet på, mener vi, at det er netop i forbindelse med et lovforslag, at man i givet fald må komme med de nødvendige ændringsforslag. Det medvirker vi gerne til fra Kristeligt Folkepartis side.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg har kun ganske få bemærkninger i anledning af den debat, der har været her. Jeg har først en bemærkning til hr. Knud Lind, og jeg skal ikke lægge skjul på, at jeg beundrer hr. Knud Linds evne til at kunne hidse sig op. Det beundrer jeg utrolig meget, specielt når han også er i stand til at kunne præstere det om formiddagen. Det lærer jeg i alt fald aldrig at leve op til. Alene af den grund bliver det ikke om formiddagen, vi skal have vores større debatter.

Når jeg tager udgangspunkt i noget af det, hr. Knud Lind sagde, er det, fordi hr. Knud Lind sagde noget om mit indlæg, der var direkte forkert. Hr. Knud Lind lod forstå, at jeg skulle have sagt noget i retning af, at med denne foreningsfrihedslov løste vi alle problemer. Det har jeg ikke sagt, det har jeg ikke ment, og det er heller ikke rigtigt, at foreningsfrihedsloven løser alle problemer.

Hvis hr. Knud Lind havde været opmærksom under mit indlæg, ville han have hørt, at det, jeg gjorde rede for, var det arbejdsretlige system. Det var det system, der var omkring de fysiske blokader. Jeg henviste til de to paragrafer i straffeloven. Jeg henviste til bestemmelserne i politivedtægten. Det er det system, som har med dagens emne at gøre.

Så vil jeg i øvrigt sige, at jeg er fuldstændig enig i en bemærkning, som hr. Glistrup kom med på et tidspunkt, jeg tror, det var i en kort bemærkning. Udtalelsen gik i retning af, at på et arbejdsmarked skal man arbejde, ikke strejke. Det er jeg fuldstændig enig med hr. Glistrup i. Jeg mener i allerhøjeste grad også, det er typisk for det danske arbejdsmarked, at dér bestiller man noget, dér spilder man ikke tiden med mere eller mindre vilde strejker og arbejdsnedlæggelser. Det synes jeg da er positivt. Det gjorde jeg også rede for i mit første indlæg i dag, hvortil hr. Glistrup replicerede, at det var

selvfølgelig meget godt, men det var ikke det, jeg skulle beskæftige mig med. Det, jeg skulle beskæftige mig med som arbejdsminister, var de forhold, hvor der var problemer. Jeg mener nu fortsat, jeg har lov til at interessere mig for det store, almindelige brede, arbejdsmarked, også når det fungerer rimelig godt, men jeg er naturligvis også nødt til at være opmærksom, når der er nogle forhold på arbejdsmarkedet, der er ved at skeje ud, eller hvor man f.eks. ser, at kollektivet er ved at knægte det enkelte individ.

Når noget sådant finder sted, skal der ikke være tvivl om regeringens holdning. Der skal indtages en fast holdning fra regeringens side, når den slags finder sted, og det mener jeg også man med ganske god ret kan sige om regeringens optræden i forbindelse med HT-konflikten.

Det er muligt, at vi ikke er helt enige om, hvilke metoder der skal tages i anvendelse – eller rettere sagt: jeg kan høre, at vi ikke er det. Jeg har den opfattelse, at der skal ikke være tvivl om holdningen, der skal ikke være tvivl om reglerne, og disse regler skal naturligvis tages i anvendelse, sådan som de også blev taget i anvendelse under HT-konflikten.

En fast hånd, en fast holdning er der brug for i disse situationer, men dermed være ikke sagt, at det er klog politik at fare frem altid med bål og brand, hver gang der er et eller andet, der bevæger sig i det arbejdsmarkedsmæssige terræn. Det vil jeg advare imod, for så kan vi nemlig få den udvikling, at vi får et arbejdsmarked, hvor man ikke bruger tiden til at arbejde, men til at strejke, og det ville være ulykkeligt.

Glistrup (FP):

Denne sals tradition er, at på dette tidspunkt i debatten takker forespørgernes ordfører dem, der har været mest imødekommende over for hans synspunkter. Det grimme ælling-parti, der nu har været herinde siden den lykkelige dag den 4. december 1973, må takke dem, som har været mindst uvenlige. I dag går prisen så ganske klart til Kristeligt Folkepartis formand for at være den, der dog nærmest forstod, hvad det her drejede sig om, selv om han klart udtrykte, at det nok ikke bliver i hans formandstid, at vore to partier fusionerer, men der skal jo også være nogle fusioner efter store bededag.

[Glistrup]

Så bebrejder hr. Kofod-Svendsen os, at vi overreagerer, kommer med for kraftige reaktioner. Jamen situationen er jo den, at det har vist sig, at de hidtidige indgreb ikke har været tilstrækkelig skarp lud til de skurvede hoveder. Det har rent faktisk været således, at man er fortsat gang efter gang, nu måske halvfjerdsindstyvende gang i træk, med at pestilere på den måde, man gør. Man må altså finde frem til nogle andre løsninger. Jeg sympatiserer da 100 pct. med, at vi skal til at have en foreningsfrihedslov overensstemmende med det, som Kristeligt Folkeparti og Fremskridtspartiet har kæmpet for i vor tid herinde i fællesskab, men jeg tror altså bare ikke, at den type professionelle ballademagere, som det her drejer sig om, på nogen som helst måde vil lade sig påvirke af et sådant akademisk tilsnit som en foreningsfrihedslov.

Hr. Kofod-Svendsen railerede noget over, hvilket ressortministerium det skulle være under. Man kunne diskutere det. Jamen det er jo netop derfor, man har et generelt Folketing, for at man kan lave ting på tværs af de ministerielle ressorter for at få en reel løsning på sagen i stedet for bare at fortabe sig i formelle petitesser. Denne sag er alt for alvorlig til, at det skal være formalisme, der skal præge den.

De enægstvillingeordførerskaber, vi hørte fra Venstre og Det Radikale Venstre, var præget af den samme blaserte træthed over, at de to ordførere nu igen skulle ulejliges med det samme tema, som de havde beskæftiget sig med for 37 dage siden. Det var dog alligevel for hårdt, at de nu igen skulle til at diskutere den HT-strejke, der i den grad har præget den forløbne del af 1990 på indenrigsfronten. Men det var ikke samme tema. Temaet den 20. februar var, om man skulle øge straffen. Det kan man diskutere, og det diskuterede vi den 20. februar, men al erfaring viser, at efterfølgende straf ikke er noget, der hjælper på det problem, vi har, nemlig at busserne kommer ud at køre, og at disse politifolk ikke skal ulejliges den ene morgen efter den anden, 50 morgener i træk, eller hvor meget der nu var tale om. Derfor er det et fuldstændig andet tema, vi beskæftiger os med nu.

Arbejdsministeren taler om, at vi er for voldsomme og vil sætte bål og brand i arbejdsmarkedet. Jeg tror sådan set ikke, at der er mange reelle mennesker på arbejdsmarkedet, der har den mindste sympati med de bisser, som vi taler

om her, som har lavet de blokader foran garagerne. Derfor tror jeg ikke noget som helst på, at det var noget, der ville genere nogen på arbejdsmarkedet, hvis vi kunne anvende isolationsarrest af den ene eller den anden form, men det ville i allerhøjeste grad gavne, både at politiet kunne bruge sin tid mere fornuftigt, og at folk kunne komme af sted fra morgenstunden i stedet for at være en time forsinket halvanden måned i træk.

Dermed er vi inde på den sidste korte bemærkning, der kom fra fællesordføreren for det Centrum-Demokrati, der nu har skiftet helt stilning fra René Brusvangs og hr. Nør Christensens dage til nu at være kommet på fru Pia Christmas-Møllers pacifistiske linje. Efter den er det altså således, at den politimæssige indsats, man skal gøre mod hærværk, er, som fru Pia Christmas-Møller siger, at når der har været et enkeltstående tilfælde af hærværk, får politiet underretning i kraft af, at der kommer en politianmeldelse, og så rykker politiet ud, og så rejses der tiltale. Men her, hvor man sætter et distrikt i Danmark i borgerkrigs-lignende tilstand igennem 6 uger i træk, er det en helt anden opgave, politiet har, nemlig at forebygge, at der sker forbrydelser.

Derfor må de politibetjente, der må tilbringe deres tid fra 5.03 til 6.22 om morgenen med at bryde blokaden, fortsætte denne del af den politimæssige opgave, den vigtigste, nemlig at forebygge, at de uromagere, der så spredes ud i distrikterne, fordi man ikke kan varetægtsfængsle dem, smadrer alt for mange HT-busser eller slår alt for mange til krøblinge eller hænger alt for mange plakater op med disse smukke ord, udtryk, som det fremgik af hr. Knud Linds spørgsmål til justitsministeren.

Derfor er den politimæssige indsats af en helt, helt anden karakter end den, fru Pia Christmas-Møller sagde. Så er vi inde på trillingsynspunktet, nemlig mellem De Konservative, Venstre og De Radikale, nemlig, at det er svært at gøre det bedre end det, vi gør, og derfor må vi nok fortsætte med at have denne lalastilling, som vi nu på 17. år i træk oplever at vi har på det danske arbejdsmarked, når det drejer sig om disse professionelle blokadefolk.

Men vi har Folketinget til at løse svære opgaver. Jeg vil bare sige, at de løsninger, vi hidtil har lavet, over for de mennesker, der laver al den uro og al den forstyrrelse og al den terror —

[Glilstrup]

for at bruge forespørgslens udtryk, som SF ikke kunne lide – er faktisk noget, hvor vi så må se at lægge vore hoveder i blød og finde på nogle andre forholdsregler. Her er der jo ingen, der reelt har haft nogen indvendinger imod det, som Fremskridtspartiet har lagt op til i sit motiverede dagsordensforslag.

At man ikke kan stemme for det, er såmænd ikke nogen overraskelse; det har man aldrig kunnet, når et forslag kommer fra Fremskridtspartiet. Vi ved godt, at denne dagsorden bliver stemt ned med alle stemmer mod Fremskridtspartiets, kylet hen i en papirkurv, og så går det, som det er gået med Fremskridtsforslag igennem alle de 17 år, vi har været herinde: Når aftenen stunder til, går man hen og tager det op af papirkurven, glatter papiret ud og har det liggende, til man selv på et eller andet tidspunkt skal tage et initiativ, og så uden at sige tak til ophavsmanden – det er måske endda en krænkelse af loven om ophavsret – fremsætter man det som sit eget forslag, sådan som de andre partier i Folketinget har gjort så mange gange.

Men forudsætningen for, at den proces skal finde sted og vi skal få det forbedret, er, at Fremskridtspartiet først har fremsat sit forslag. Derfor vil dette dagsordensforslag, uanset at det bliver stemt ned af alle de andre partier, gøre præcis den samme gavn, som hundredvis af Fremskridtsforslag har gjort tidligere, nemlig at de bliver gennemført af andre partier på et senere tidspunkt uden at henvise til, hvor det kommer fra. Men stjel endelig bare videre! Den dagsorden, som man nu stemmer ned, står til disposition, så man om et år eller to kan fremsætte den, som var den ens egen, når man tror at Fremskridtssynspunktet er glemt.

Det afgørende er, at vi får forbedret Danmark. Det er raslende ligegyldigt, hvem der står som afsender på denne forbedring af landet og landets forhold, men det havde unægtelig af hensyn til de uskyldige mennesker, der nu skal lide, fordi vi får dagsordenen forkastet i dag og først forslaget vedtaget om 2 eller 3 år – hvor lang tid der nu går – været bedre, om man havde fået sig mandet op til at vedtage det i dag, så de bølgeoptrin, som sommeren vil komme til at ryde på, kunne være imødegået på adækvat og rimelig vis.

Det er det, som Venstres, De Konservatives og CD's afstemninger i dag hindrede, at de ulykker, der sker her i den kommende sommer,

bliver forebygget. Vi skal nok få vort forslag igennem, inden vi er kommet ret langt ind i 1990'erne. Det kan man for at citere et tidligere velmeriteret folketingsmedlem ganske rolig bide spids på.

Knud Lind (FP):

Det, der er så sørgeligt i dag, er, at vi kan se SiD-formanden, hr. Hardy Hansen, udtale: Det bliver ikke den sidste ulovlige blokade, vi har talt om her. Der kommer flere.

Fremskridtspartiet har fremsat sin motiverede dagsorden om, at Folketinget pålægger regeringen inden en måned at fremsætte lovfor-slag, så deltagerne i fysiske blokader kan underkastes varetægtsfængsling. Læg mærke til, der står »kan underkastes«; der står ikke »skal«, og det er altså ikke det samme.

Om lidt, når vi skal stemme, vil vi konstatere, at den konservative, borgerlige regering endnu en gang har bøjet nakken for de røde fagforeninger. KVR-regeringen vil fremover se igennem fingre med de fysiske blokader og i værste tilfælde de handlinger, som man fra fagforeningsmedlemmerne begår, det være sig rudeknusning, brug af partisansøm, punktering af busdæk og udhængning af arbejdskollegerne på plakater, arbejdskolleger, som ikke ønsker at være i den samme fagforening, som flertallet ønsker.

Det vil fru Pia Christmas-Møller og CD, som jo er hængt på som en dobbeltstjerne, også ordne via politivedtægten med en bøde på en 200 kr. Det er realiteterne.

Jeg synes, det er uheldigt, at Det Konservative Folkeparti har opgivet ånden over for dette uvæsen. At de så har trukket CD med i dette håbløshedens dyb, undrer mig, for når jeg har hørt hr. Nør Christensen og hr. Brusvang fra denne talerstol, stemmer det ikke overens med denne nye melchioriske linje. Man havde en anden holdning, men altså den har hr. Arne Melchior fået ændret, og den konservative og CD-laissez faire-holdning er et gennemgående træk.

Jeg vil sige her til fru Pia Christmas-Møller, at det er et gennemgående træk, for vi siger, når det virkelig kommer til stykket, nej til maskeforbud, nej til at rive Sorte Hest ned osv. Sådan kører den hele vejen igennem. Her har vi endnu et bevis for, at Det Konservative Folkeparti ikke ønsker at ordne de problemer, som det er

[Knud Lind]

konstateret der er. Hvis det var helt teoretiske problemer vedrørende HT-konflikt og La Cabana osv., så var det noget andet, men det er realiteter, man ikke ønsker at tage stilling til.

At hr. Arne Melchior har fået denne holdning, undrer mig i forhold til det, som CD tidligere har stået for. Men vi kan altså konstatere, at CD har fået en ny holdning til de ulovlige blokader, og det vil vi også observere ved afstemningen om et øjeblik.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Jeg kan berolige formanden og de afstemningslystne medlemmer med, at jeg anser det for totalt nytteløst at gå i polemik eller diskussion om denne sag med hr. Knud Lind. Men hr. Knud Lind citerede her fra talerstolen hr. Hardy Hansen for at have sagt noget, som hr. Hardy Hansen aldrig har sagt. Det vil jeg gerne protestere imod. Jeg skrev det ned samtidig med, at hr. Knud Lind sagde det. Han lagde i hr. Hardy Hansens mund følgende udtalelse: »Det bliver ikke den sidste ulovlige blokade.« Jeg er sikker på, at hr. Knud Lind er ude af stand til at dokumentere, at hr. Hardy Hansen har udtalt sig som her påstået. Han har sagt noget andet, men det er utilstedeligt, at et folketingsmedlem fordrejer ordene i munden på en ikketilstedeværende person.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er trist, at en ellers løfterig debat som den, vi har haft i dag, og som viser, at foråret så sagte kommer, tilsyneladende skal slutte med et ganske uventet tilbageslag. Centrum-Demokraternes tidligere stoute rolle inden for denne sag er nu overtaget af Det Konservative Folkepartis organisationstyranni. Omvendt er det således, at hr. Arne Melchior melder sig som alter ego til hr. Hardy Hansen i blokadesagen. Det er faktisk ikke det, som vi i Fremskridtspartiet – hvor vi i hvert fald fra september 1975 har kæmpet skulder ved skulder med Centrum-Demokraterne for at få blokadeuvsænet bragt væk – lige præcis havde ventet, at det skulle være den måde, at det parti, vi i den sag har arbejdet bedst med i fortiden og forhåbentlig efter parenteser med hr. Arne Melchior i dag også kommer til at arbejde bedst med i fremtiden på

dette område, skal have en dårlig smag i munden på optakten til denne dejlige forårsweek-end. Men det må man altså konstatere, at det har hr. Arne Melchior, hr. Hardy Hansens her-værende repræsentant, altså forvoldt på blokadeområdet. Men vi mødes med hr. Nør Christensen og andre gode CD'ere senere hen.

(Kort bemærkning).

Knud Lind (FP):

Da jeg jo ved, at hr. Arne Melchior er en sand mester i forargelsens kunst, vil jeg skynde mig at rette for mig, for ellers kan jeg være evig forvisset om, at hr. Arne Melchior, så lang tid hr. Arne Melchior forbliver i dette Ting, ustandselig i mange korte bemærkninger vil henvise til, at jeg engang skulle have sagt noget, som ikke var helt i overensstemmelse med citatet.

Jeg skal læse det citat op for hr. Arne Melchior. Det drejer sig altså her om en ulovlig konflikt, en ulovlig konflikt, og citatet fra hr. Hardy Hansen er:

»HT-konflikten bliver ikke den sidste af slagsen.«

Det var altså den ulovlige HT-konflikt, der ikke blev den sidste af slagsen. Det var det citat.

Jeg vil godt indrømme over for hr. Arne Melchior, at det er korrekt, som hr. Arne Melchior sagde – jeg ved ikke, hvad det var, men noget med, at hr. Arne Melchior nævnte, at jeg skulle have sagt, at det var en ulovlig blokade. Jeg tror, det var således, det blev sagt. Vi beklager.

(Kort bemærkning).

Arne Melchior (CD):

Blot for at konstatere, at hr. Hardy Hansen altså ikke tog ordet blokade i sin mund, men han talte om konflikt. Det var altså et usandfærdigt, groft usandfærdigt citat, der blev lagt hr. Hardy Hansen i munden.

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Jeg håber ikke, jeg kommer til at forlænge debatten urimeligt, men hr. Knud Lind kom med en udtalelse fra talerstolen, som jeg er nødt til helt klart at tage afstand fra.

Hr. Knud Lind sagde nemlig, at KVR-regeringen ville se igennem fingre med fysiske blokader. Hr. Knud Lind taler godt, men hører dårligt efter, og det har jeg allerede konstateret én gang i dag. Hvis hr. Knud Lind havde hørt,

[Arbejdsministeren]

hvad jeg sagde i mit første indlæg, ville han have opdaget, at jeg brugte følgende formulering: »Politiet har altså både ret og pligt til at gribe ind mod fysiske blokader.«

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Hvad hjælper det med sine læber at sige noget så rigtigt som det, arbejdsministeren lige sagde: Politiet har ikke blot ret, men også pligt til at gribe ind mod ulovlige blokader, når arbejdsministeren nu ved afstemningen vil fratage politiet mulighed for at gøre det, som han siger det skal gøre? Det er noget, som jeg – hvis jeg hørte til dem, der bruger stærke ord – måske ville betegne som noget, der nærmede sig hykleri. Men nu holder jeg ikke af at udtale mig i alt for kraftige vendinger, så jeg vil bare sige, at jeg er skuffet over, at ministeren kan sige til vort politi, at det har ret og pligt til at gøre det, men vil fratage politiet mulighederne for at gennemføre det.

Man skal have politiet til at rende til nar seks uger i træk hver evig eneste morgen derude og forfølge disse hærværksbøller, som færdes rundt i Roskilledistriktet, fordi arbejdsministeren ikke kan bevæge sig til at skaffe de fornødne stemmer for et dagsordensforslag, som Fremskridtspartiet står som forslagsstiller til. Det er faktisk urimeligt at behandle politiet på den måde, som arbejdsministeren gør.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 30 af Glistrup (FP) (se foran) forkastedes, idet 11 (FP) stemte for, 95 (S, KF, SF, V, RV, CD og KRF) imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Meddelelser fra formanden:**Tredje næstformand (Povl Brøndsted):**

Der er ikke mere på dagsordenen.

Socialministeren har meddelt mig, at hun ønsker i henhold til forretningsordenens § 19, stk. 4, at give Folketinget en skriftlig

Redegørelse om prostitution.

(Redegørelse nr. R 13).

Eksemplarer vil blive omdelt, og redegørelsen vil blive optaget i Folketingstidende.

Der er foretaget ændringer i følgende udvalg:

Socialudvalget (22/3 90):

Udtræder: Mejdahl (V)

Ny stedf.: Else Winther Andersen (V)

Uddannelsesudvalget (22/3 90):

Udtræder: Povl Brøndsted (V)

Nyt medl.: Else Winther Andersen (V)

Kulturudvalget (22/3 90):

Udtræder: Sønderby (V)

Ny stedf.: Else Winther Andersen (V)

Miljø- og Planlægningsudvalget (22/3 90):

Udtræder: Ahlmann-Ohlsen (KF)

Nyt medl.: Gerda Pedersen (KF)

Udenrigsudvalget (22/3 90):

Udtræder: Ahlmann-Ohlsen (KF)

Ny stedf.: Gerda Pedersen (KF)

Arbejdsmarkedsudvalget (26/3 90):

Udtræder: Ernst B. Schmidt (FP)

Ny stedf.: Annette Just (FP)

Skriftlig redegørelse:

Redegørelse af 29/3 90 om udviklingen i prostitutionen blandt kvinder og mænd og om indsatsen over for prostituerede.

(Redegørelse nr. R 13).

Socialministeren (Aase Olesen):**1. Indledning**

I forbindelse med forespørgselsdebatten den 28. marts 1989 om initiativer til begrænsning af prostitution vedtog Folketinget følgende motiverede dagsorden:

Folketinget opfordrer regeringen til at – øge den sociale indsats over for prostituerede – herunder i særlig grad de narkoprostituerede – samt støtten til private organisationers arbejde og at